

[Indenrigsministeren.]

ring om den fremmede statsborgerret. I sådanne tilfælde, hvor hun selv tilkendegiver, at hun ønsker mandens fremmede statsborgerret, synes det nemlig rimeligt at stille hende som enhver anden dansk borger, der frivilligt erhverver statsborgerret i et andet land.

Ligestillingen indebærer endelig, at en gift kvinde ikke kan hverken erhverve eller fortabe dansk indfødsret alene som følge af ændringer i mandens statsborgerforhold under ægteskabet. Hvis hun i sådanne tilfælde ønsker en tilsvarende ændring i sine egne forhold, må hun selvstændigt ansøge om dansk indfødsret, henholdsvis fremmed statsborgerret.

Med hensyn til spørgsmålet om forholdet mellem de nordiske landes statsborgere har man ikke ment, at tiden er moden til at indføre en egentlig fælles nordisk statsborgerret. Man har dog erkendt det ønskelige i at arbejde hen imod dette mål, og som et første skridt i denne retning er der derfor i forslaget § 11 indsat en række bestemmelser, der tager sigte på at nærme de nordiske lande til hinanden på det statsborgerretlige område.

En tredje nydannelse i lovforslaget er dets § 9 om frakendelse af indfødsret. Bestemmelsen, der bygger på de under besættelsen indvundne erfaringer, omfatter kun naturaliserede personer. Medens det nemlig i almindelighed må anses for betænkeligt at anvende fratagelse af statsborgerret som reaktion selv overfor grove forbrydelser mod staten, synes et sådant skridt at være berettiget overfor den, der er blevet naturaliseret.

Med de foreslåede indskrænkninger i frakendelsesadgangen turde der iøvrigt være skabt garanti for, at bestemmelsen kun vil blive brugt i grovere tilfælde af illoyalitet fra den naturaliseredes side.

Af andre bestemmelser vil jeg fremhæve forslaget § 4, hvorefter der i forhold til gældende ret er sket en nydannelse, for så vidt der er tale om generhvervelse af indfødsret for danskfødte, som har opholdt sig her i landet indtil det fyldte 18. år, og som derefter har mistet indfødsretten. Tilsvarende bestemmelser om generhvervelse findes allerede i nugældende norsk og svensk ret.

Iøvrigt skal jeg såvel med hensyn til de her af mig fremdragne som angående de andre regler i forslaget bemærke, at de ærede medlemmer vil finde fyldige oplysninger i de delegeredes betænkning og i bemærkningerne til selve lovforslaget. Jeg

skal endvidere henlede opmærksomheden på de i betænkningen aftrykte norske og svenske lovudkast, som formentlig vil danne grundlag for de lovforslag, der i løbet af kort tid agtes fremsat i Norge og Sverige. Det vil være ønskeligt, om det samarbejde, der med så godt et resultat har fundet sted mellem udvalgene, vil kunne fortsætte under lovforslagenes behandling på de tre landes rigsdage. Dette vil kunne ske derved, at man gennem ministeriet holder sig underrettet om, hvad der passerer i de to andre lande, og såvidt muligt søger de ændringsforslag, der måtte blive fremsat, koordinatorer således, at forslagenes overensstemmelse med hverandre i alle væsentlige punkter bevares.

Jeg skal endelig gøre opmærksom på, at der i lovforslagets § 14 såvel som i de norske og svenske udkast er indsat en bestemmelse om, at loven træder i kraft den 1. januar 1951.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje landsting at fremsætte *forslag til lov om indfødsrets meddelelse*.

I indeværende rigsdagssamling er der gennemført en tilsvarende lov, nemlig loven af 19. december 1949, der omfattede 677 personer.

Det foreliggende forslag omfatter de 100 personer, hvis sager var færdigbehandlet omkring midten af februar måned. Da der stadig indkommer nye sager fra de lokale myndigheder, vil ansøgere, hvis sager bliver færdigekspederet, medens det foreliggende lovforslag er under behandling i dette høje ting, ved ændringsforslag blive søgt optaget på lovforslaget.

Om forslaget kan jeg iøvrigt oplyse, at 35 af ansøgerne er født i Danmark, 10 i Sverige og 3 i Norge; det skandinaviske element er således stadig meget fremherskende, nemlig næsten 50 pct. Af de 35 i Danmark fødte personer er 14 født af fremmede forældre, medens 21 er tidligere danske statsborgere, der har erhvervet statsborgerret i fremmede lande, heraf 12 ved ægteskab med fremmede mænd.

Efter opholdssted fordeler ansøgerne sig med 47 fra København, Frederiksberg og Gentofte, 22 fra det øvrige Sjælland, 3 fra Lolland-Falster, 3 fra Fyn, 16 fra Nørrejylland, 1 fra Bornholm, 7 fra Sønderjylland og 1 fra Færøerne.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling. Jeg skal derefter tillade mig at fremsætte